

Felfuvalkodott és nagyravágyó uralkodó volt Bélsaccar, a világhódító Nebukadneccar unokája. Természetesnek tartotta, hogy előtte hajlong, a legtitkosabb vágyait lesi a palotában minden szolgál, s az ő nagyságát, erényeit dicsérik a bölcsek. Még az istenek is őt szolgálják, hiszen a király neve azt jelentette, hogy „Bél, véd meg a királyt!” (Marduknak, a babiloni főistennek a másik neve volt ez.) Születésekor eleve a főisten oltalmába helyezték a trónörökös, és rábízták a védelmét. Mindezt rendben lévőnek találta, csak... A nagyapja nevét úgy emlegették, hogy a világhódító. Az ő neve mellé is kellene valami jelző, amiből megemlegetik, míg világ a világ. Valami olyat kellene tennie, amit még senki nem tett, s utána se tehet soha senki.

Hiába törte a fejét, kérdezte az udvaroncát, a babiloni bölcseket, egyetlen ötlet se nyerte el a tetszését. Aztán a kezére tévedt a tekintete és kéjes mosoly futott át az ajkán. Hát persze, az arany... A jeruzsálemi templomból rabolt kincsek. Azokhoz senki se mert hozzányúlani eddig. Azt mondták azért, mert azok a templomi edények szentélyi használatra voltak felszentelve az izraeliek Istenének. Aki hozzájuk nyúl, istenkáromlást követ el. A nagyapja is tiszteletben tartotta ezt a tiltást. Hát akkor majd ő megmutatja. Még hogy ő, Bélsaccar, a kaldeusok első embere, Babilónia királya tartsa tiszteletben egy leigázott nép istenét? Ez nevetséges, és egyben bosszantó is. Lássuk, ki mire képes!

– Az összes jeruzsálemi templomi kincset hozzátok a palotába! – adta ki a parancsot. – Lakomát rendezünk Bél főistenünk tiszteletére. Hívjátok ide ezer főrangú emberemet, az összes feleségemet és ágyasomat!

– De felség – szolt a főkamrás – a férfiak lakomáira soha nem hívtunk asszonyokat...

– Eddig nem, de most majd fogunk. És hozzátok be az arany-ból, ezüstből, vasból, fából és kőből faragott istenszobrokat is. Velünk mulasson valahány! Olyan lakomát akarok, amelyet még nem látott a világ.

És valóban olyan lett az a lakoma, amelyet még nem látott a világ. Hatalmas tálcákon hordták be a szolgálak a húst, folyt a bor, s a jókedvű vendégek egymáshoz dobálták az aranykelyheket. Aztán egyszerre csak egy emberi kéz ujjai jelentek meg a lámpatartóval szemközti falon, éppen átellenben, ahol a király ült, és írni kezdett. Elsápadt erre a hírnévre vágyó király, a térde és dereka reszketni kezdett, s a torkából üvöltve tört fel a szó.

– Azonnal hozzátok elém a bölcseket, fejtsék meg, mit jelent ez a titkos írás! Bíborba öltöztetem, nyakába arany láncot teszek, rang szerint a harmadik lesz országomban, aki megfejti ezt.

– Király, örökké élj! – nyitott be a terembe az anyakirályné. – Fölösleges a félelmed és aggodásod, mert van az országodban egy férfi, akit nagyapád a bölcsek előljárójává tett. Világos értelme van, és az istenekhez hasonló bölcsessége. Dániel ő, akit Baltazárnak nevezett nagyapád.

– Tüstént hozzátok elém! – rendelkezett Bélsaccar.

– Te vagy-e az a Dániel a zsidó foglyok közül – kérdezte, amikor elé állították a palotaőrök – akit Júdából hozatott ide nagyapám?

– Igen, én vagyok az, uram – felelte Dániel.

– Ha el tudod olvasni ezt az írást, s megmondod, mit jelent, aranyat, bíbort kapsz tőlem, és rangban te leszel országomban a harmadik.

– Ajándékaidra és a rangra nincs már szükségem, de az írás értelmét elmondom neked, királyom. A felséges Isten akkora hatalmat, méltóságot és dicsőséget adott nagyapádnak, Nebukadneccarnak, hogy rettegetek tőle a népek és nemzetek. Megölhetett, vagy

fölmagasztalhatott bárkit, akit csak akart. De amikor a szíve fölfuvalkodott és gőgösen megkeményedett, letaszították a királyi trónról, és elvették a méltóságát. Mindössze annyi értelme maradt, mint az állatoknak. A vadzamarak között tanyázott, füvet evett, és az ég harmatja áztatta a testét. Így volt ez mindaddig, míg el nem ismerte, hogy a felséges Isten uralkodik az emberek királysága fölött, és Ő azt ülteti a trónra, akit akar.

– Ismerem nagyapám történetét, ne azt mondd nekem! – fakadt ki türelmetlenül a király.

– Mindezt tudtad, mégsem aláztad meg magad – folytatta Dániel. – A menny Ura fölé helyezted magad, mert az Ő házának edényeit hoztad a lakomádhoz. Bort ittál belőlük főrangú embereiddel és ágyasaiddal, miközben kézzel faragott bálványaidat dicsőítetted. Bezzeg azt az Istent, akinek a kezében van az életed és minden utad, szóra se méltattad. Ezért küldte ezt a kezet és az írást.

– Mondd hát ki végre, mit jelentenek ezek a szavak!

– A mené azt jelenti, Isten számba vette a királyságodat, és véget vet neki. A tekél jelentése, hogy téged is megmért, és könnyűnek talált. Az u-parszin szó értelme, hogy felosztja királyságodat a médek és a perzsák között.

Bélsaccar állta a szavát, mindent megadott Dánielnek, amit ígért, és azonnal harcba küldte a lakomán összegyűlt ezer főemberét a médek ellen. Ez azonban már mit sem változtatott az ítéleten. Még azon az éjszakán megölték a káldeusok királyát, a méd Dárius pedig elfoglalta Babilont.

*

Sorszám nélküli Mátyás nem szerette a papokat. Az Istent se szerette. A legfőbb riválisát látta benne. Márpedig akit Mátyás nem szeretett, annak hamarosan nyoma veszett. Az Istennel az volt a legfőbb baja, hogy ameddig hozzá imádkoztak az emberek, nem tudtak tapsolni neki. Lefoglalta a kezüket az imádság. Márpedig amint azt a győzhetetlen nagyvezér, a népek tanítója és felszabadítója, Sztálin is kifejtette a kongresszusi beszédében, az emberi kéznek kettős funkciója van; látástól vakulásig dolgozni a szocializmus építésén, majd tussal jutalmazni a nagyvezér bölcsességét. Éppen ezért betiltott minden olyan tevékenységet, amelyik nem ezt szolgálta. Istent is a gulágra küldte volna, de képtelen volt letartóztatni. A fogdmegek nem találták a megadott címen.

Egy meleg nyári napon jelentették Mátyásnak a szolgálói, hogy sikeresen felszámoltak minden kapitalista és burzsoá csökevényt, de ezek a fránya kolostorok a szigorú tiltás ellenére még mindig működnek, és Istenhez fohászkodnak az emberek.

– Fölháborító! – dobantott dühösen Mátyás – hiszen már II. József elrendelte a kolostorok felszámolását, és ti, lusta és korrupció aktakukacok még mindig nem hajtottátok végre! Mehettek ti is a Hortobágyra, a többi osztályellenség mellé, hogy a gulya kolompolását hallgatva elmélkedhessetek a proletárdiktatúra mindenhatóságán!

Amint kimondta, meg is cselekedte, s hívta az ÁVO minden hájjal megkent, kőszívű parancsnokát, Gábort, a Péter fiát, hogy adáz katonáit a papokra uszítsa.

– Rád bízom őket, vaskezü szolgálóm – mondta. – Csinálj a templomaikból magtárakat, vagy hordják el a falait az istállóépítéshez! A csuhásokkal meg tégy amit akarsz! A pásztorokból

lehetnek kondások, talán még gulyások is. Hagyj meg néhányat tapsolónak az engedelmesebbek közül! Szép zene lesz az vezéri fülemnek. A többiekről meg majd elveszítjük a számadást. Tanulja meg a nép, hogy kié itt a legfőbb hatalom!

– Rafael atya kis kolostora ott van nem messze, az út odavisz – mondta a kék parolinos, nyalka tábornok. – Mindössze hatan őrzik a templomot, négy ferences páter, meg két kiségitő. Velük kezdjük a példaadást. Elég egy szakasznyi harcedzett kopó, s meglásd főelvtárs, hogy fut a burzsoá klerikalizmus mind a négy égtáj felé.

Mire kimondta, már ott is állt az ajtó előtt a ponyvával fedett teherautó, a platón meg egy szakasz állig felfegyverzett, marcona harcos. A százados vigyázzba meredten parancsra vár. Bólint, és indul. Tudja a dolgát.

A templomban éppen litániára készültek a papok. Rafael atyát többször felszólította már a kisváros polgármestere – őt meg a párt-titkár – hogy ne akarjon mindenáron hittanórát tartani az iskolában. És mindig pont akkor, amikor az úttörő foglalkozásokat tervezik? Ejnye, de kár... Meg ezek a ministrálások is... Jobb lenne, ha a DIVSZ kongresszusra készülnének az aktivisták. Bezzeg a párt körlevelét nem olvasták föl a vasárnapi misén. A béke nyilatkozatot se írta alá egyetlen szerzetes sem. Mire várnak? Baj lehet még ebből... Nem is kicsi.

– Isten segítségére várunk – mondta az apát. – Litániát tartunk, hogy erőt adjon és megsegítsen az Úr.

Még éppen időben érkeztek a katonák, a kolostorban találták a szerzeteseket.

– Mindenki a helyén marad! – mondta a százados köszönés helyett. Aztán a géppisztolyos katonákhoz fordult. – Elvtársak, tudják a dolgukat. Megmotozni a csuhásokat, átkutatni a szobájukat! Kapnak tizenöt percet, szedjék össze a holmijukat!

– Tiltakozom! – lépett elé az apát. – Hová visznek bennünket, és miért?

– Kuss! – üvöltötte a százados. – Még egy szó, és betöröm a klerikális pofádat!

A szerzetesek csendben pakoltak, a katonák közben felforgattak mindent a szobákban, és amelyiknek éppen rossz kedve volt, a legközelebb álló papnak lehúzott egy-két pofont. A többiek meg röhögtek rajta. Aztán az egyik hirtelen fölkapta a fejét.

– Micsoda illat! – szaglászott körbe – csak nem a vacsora fő?

– De... – kezdte volna az egyik szerzetes.

– Kuss! – üvöltötte a százados. – Nem pofázik! Szóval azt akartad mondani, hogy de igen, százados elvtárs, magukat vártuk finom vacsorával. Foglaljanak helyet, azonnal tálaljuk! Misebor is akad itt bőven, jut a kulacsukba is. Faragó tizedes! Nézzen utána, így van-e!

– Értettem – vágta magát feszes vigyázzba a katona, aztán elindult a szag, illetve az illat irányába. Kisvártatva visszatért, hasonlóképp jelentkezett. – Százados elvtárs jelentem, sárgaborsó főzelék hagymászsír feltéttel.

– Nem baj – bólintott rá lemondóan a tiszt. – Akkor majd otthon vacsorázunk. De miseborotok azért csak van – csapott az apát vállára. – Két percen belül itt legyen előttem, az asztalon! És tudod mit, plébános úr? Abból az arany pohárból akarok inni, amiből te misézel. A katonáknak az ezüst is megfelel. No, lépés indulj, mert lövetek! Kettő perc. Érted? Egy minutummal se több.

A szerzetesek katonai kísérettel elindultak, hogy előhosszák a templomi kelyheket. Alig értek vissza, a toronyban megkondult a harang. Egy géppisztolyos katona berohant az ajtón, és lihegve jelentette a tisztnek:

– Százados elvtárs, az emberek gyülekeznek a templom körül, és a papokat akarják látni.

– Ki harangozott? Maguk engedték be a civileket?

– Mi nem. Minden ajtó zárva van. A kulcs parancs szerint a Bata szakaszvezetőnél. Kezdjük el a tömegoszlatást?

– Itt van a hat pap – nézett körül a százados. – Ott meg maguk. Hát akkor ki a hétszentség harangozott? Lőjék le, akit a toronyban találnak! Lőjék szét azt a kurva harangot! Te meg pap töltsél mindenkinek, mert rohadtul szomjas vagyok! Aztán tudod mit csinálsz? Kiállsz ide, az ajtóba és hazaküldöd az embereket.

– És ha megszőktetik? – kérdezte az egyik katona.

– Azt szeretném én látni – nevetett föl a tiszt. – Két géppisztolycsővel az oldalában... De azt mondjátok meg, ki harangozott!

– Hiába mondanám, hogy az Úr akarta így, nem hinne nekem – mondta a pap. – A hívek meg a litániára jöttek. Átmegyünk a templomba, közösen imádkozunk, aztán mindenki hazamegy.

A toronyban újra megkondult halkán a harang.

– Riadó! – üvöltötte a százados. – Őrmester, kérjen erősítést! Lőjék szét a rohadt civilek seggét! Mi van itt, pórlázadás?

Az őrmester kirohant, az ajtót bezárták. Egy lélek a küszöbön se be, se ki. Kintről először kiabálás, asszonyok sikoltozása hallatszott, aztán pattogó parancsszavak, néhány géppisztolysorozat, és néma csönd.

– Nahát! – szólt a százados. Nagyot húzott a kehelyből, és a kézfejével megtörölte gyöngyöző homlokát. – Faragó tizedes, hozza ide a gépkocsit az ajtó elé! Indulunk. A fegyvert kibiztosítani! Egyetlen gyanús mozdulat, és lövünk.

– A civilekkel mi legyen?

– Nem a maga dolga, tizedes! Majd az őrmester elkíséri őket a Hortobágyra. Ott kiabálhatnak az Istenük, meg a papjaik után...

A két leponyvázott teherautó elindult, és temetői csönd borult a kisvárosra. Senki senkitől nem mert kérdezni semmit. Csak a százados üvöltött föl néha a laktanya folyosóján: „azt mondjátok meg, ki a hétszentség harangozott!”